

Ծ Ո Վ Ը

ԱԼԻՔԵԱՆԻ

I

Նայում եմ ծովի ծածան երեսին՝
Կորչում են իսկոյն պատող ինձ մտքեր,
Նորա ալիքներ շարժող միասին
Որսում են հոգիս, գրաւում իմ աչքեր:

Շողեր արևի զարկում են մեղմիկ
Ծովի մանրածուփ շարժուն հայելուն.
Նայում եմ երկայն լռիկ ու մնջիկ՝
Դիտում եմ անյագ և չեմ կշտանում:

Ահա մի ալիք շողաց առջևիս.
Եւ ես դէպի նա աչքերս դարձուցի.
Ալիքը, կարծես, ժպտաց երեսիս,
Ես ինձ մոռացայ՝ ուրախ ճչացի:

Ջրած աչքերով նայում եմ ծովին՝
Բայց չկայ իմ պըտած ալիքը սիրուն.
Յանկարծ նա կորաւ, հանգաւ գլխովին,
Բռնեց նորա տեղ ուրիշը փայլուն:

Անվերջ են խաղեր, շարժում ջրային.
Երկայն նայելով՝ ես ինքս, կարծես,
Ապրում եմ անվերջ կեանքով ծովային,
Զգում եմ օրօր, ծփում եմ նոյնպէս:

Ծովի անսահման ոլտի առաջև,
 Ինձ թուլ եմ զգում, անոյժ, փոքրոգի.
 Գիտեմ, որ ալիք անգամ մի թեթև,
 Կարող չեմ փոխել ըստ իմ հաճությի:

II

Սլանում է արագ կոկիկ շոգենաւ,
 Տանում ինձ հեռու դէպի կղզիներ.
 Ինձ քաղցր է թւում այգալէս ճեմարշաւ,
 Ծնում է իմ մէջ լանդուզն միտումներ:

Տես. նաւը ահա ալիք է ճեղքում,
 Գիտէ նա շաւիղ ուղիղ պահպանել.
 Մեծ ծովն ետևից մռունչ է հանում,
 Բայց մեզ նա արգելք կարող չէ լինել:

Եւ ծովը նաւի տակ շատ է գալարում,
 Եւ մէջք ուռեցնում, ընկնում, բարձրանում.
 Արդեօ՞ք կլտնել է մեզ աշխատում,
 Թէ զուարճ և ուրախ նա սլար է խաղում:

Այդ մեք չ'գիտենք և չենք անհանգիստ,
 Առաջ ենք գնում անհոգ մեք ամենք.
 Բայց այն լաւ գիտենք, որ այդ ահալից
 Ծովին իշխելու մեք էլ ոլտ ունենք: